



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 797/2016-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 29. novembra 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej JUDr. Helenou Valáškovou Košútovou, advokátkou, Ľ. Podjavorinskej 445/7, Trenčianska Teplá, vo veci namietaného porušenia jej základného práva na prístup k voleným a iným verejným funkciám za rovnakých podmienok podľa čl. 30 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky rozhodnutím výberovej komisie vo výberovom konaní na obsadenie jedného voľného miesta sudcu pre Okresný súd Prievidza konanom 28. – 30. júna 2016 pod sp. zn. Spr 491/16, ktorým konštatovala, že „žiadnen z uchádzačov nie je úspešný podľa § 12 ods. 2 vyhlášky“, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky na jej prerokovanie.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 31. augusta 2016 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia jej základného práva na prístup k voleným a iným verejným funkciám za rovnakých podmienok podľa čl. 30 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozhodnutím výberovej komisie vo výberovom konaní na obsadenie jedného

voľného miesta sudcu pre Okresný súd Prievidza konanom 28. – 30. júna 2016 pod sp. zn. Spr 491/16 (ďalej len „výberové konanie“), ktorým konštatovala, že „žiadan z uchádzačov nie je úspešný podľa § 12 ods. 2 vyhlášky“ (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie“).

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka spolu s ďalšími dvoma uchádzačkami postúpila do ústnej časti výberového konania, v ktorej spomedzi postupujúcich dosiahla najvyšší počet bodov, a to 65, ktoré však udeľovali len štyria členovia výberovej komisie, keďže piaty člen sa výberového konania nezúčastnil. Podľa § 12 ods. 2 písm. b) tretej vety vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 483/2011 Z. z., ktorou sa ustanovujú podrobnosti o výberovom konaní na funkciu sudcu v znení účinnom do 30. júna 2016 (ďalej len „vyhláška“), neúspešným uchádzačom je uchádzač, ktorý získal v ústnej časti menej ako 72 bodov.

Sťažovateľka uviedla, že „každý z piatich členov výberovej komisie môže v ústnej časti uchádzačovi udeliť od 0 do 24 bodov, to znamená, že uchádzač môže získať maximálne 120 bodov (5 x 24). Pre prípadný úspech uchádzača, je potrebné, aby získal minimálne 72 bodov, čo je 60% z celkového maximálneho počtu bodov.

V prípade, ak sa výberového konania zúčastnia len 4 členovia výberovej komisie, môže v ústnej časti prideliť každý jeden člen výberovej komisie jednotlivým uchádzačom počet bodov rovnako, ako v prípade 5 členov, to znamená od 0 do 24 bodov, avšak spolu môžu udeliť uchádzačovi od 0 do 96 (4 x 24 bodov), pričom ak vychádzajú z vyhlášky MS SR č. 483/2011 Z.z. (§ 12), na úspešné absolvovanie tejto časti výberového konania musia uchádzačovi udeliť počet bodov v súčte min. 72 bodov (nezmenene oproti 5 členom), čo predstavuje pre prípadný úspech uchádzača až 75 % (72 bodov z 96 bodov, ktoré môže maximálne uchádzač dosiahnuť).

Zo zákona o sudcoch a prísediacich je síce zrejmé, že komisia je uznášaniaschopná, ak sa na hlasovaní zúčastnia aspoň štyria jej členovia, piaty člen výberovej komisie sa nie len, že nezúčastnil hlasovania, ale sa výberového konania vôbec nezúčastnil, čo znamená, že v prípade súčtu bodov, akoby udelil uchádzačkám po 0 bodov. “.

Sťažovateľke bolo udelených 65 bodov z maximálneho súčtu 96 bodov, ktoré mohla v prípade štvorčlennej výberovej komisie dosiahnuť, teda dosiahla 67,7 % z maximálneho počtu bodov. Podľa sťažovateľky „ak by teda bol zohľadnený skutočný počet zúčastnených

členov výberovej komisie“, bola by úspešnou uchádzačkou v ústnej časti výberového konania a vzhľadom na súčet bodov v písomnej a ústnej časti by sa spomedzi úspešných uchádzačov umiestnila na prvom mieste.

Sťažovateľka tiež zdôraznila, že „Skutočnosť, že sa posledný, t.j. piaty člen výberovej komisie nedostavil na výberové konanie, a teda ani nehlasoval, nemôže byť uchádzačovi na ujmu.“.

Sťažovateľka v závere svojej sťažnosti navrhla rozhodnúť:

«I. Výberová komisia svojím rozhodnutím, písomne vyhotovenom v zápisnici z výberového konania na obsadenie jedného voľného miesta sudcu pre Okresný súd Prievidza spr. 491/2016 zo dňa 30.06.2016, ktorým konštatovala, že „žiadene z uchádzačov nie je úspešný podľa § 12 ods. 2 vyhlášky“ porušila základné právo uchádzačov na prístup k voleným a iným verejným funkciám zaručené v čl. 30 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky.

II. Výsledky výberového konania, písomne zverejnené v zápisnici z výberového konania na obsadenie jedného voľného miesta sudcu pre Okresný súd Prievidza spr. 491/2016 zo dňa 30.06.2016, ktorými bolo konštatované, že „žiadene z uchádzačov nie je úspešný podľa § 12 ods. 2 vyhlášky“ sa zrušujú a vec sa vracia na ďalšie konanie výberovej komisii.

III. [REDAKOVANÉ] priznáva náhradu trov právneho zastúpenia v sume 303,16 € (2x143,-€ + režijný paušál 17,16 €).»

Sťažovateľka tiež navrhla, aby „ústavný súd rozhodol o dočasnom opatrení, ktorým by pozastavil novo vyhlásené výberové konanie na miesto sudcu pre Okresný súd Prievidza, ktoré bolo vyhlásené predsedom Okresného súdu Prievidza dňa 12.06.2016 (správne má byť 12.07.2016, pozn.) pod č. Spr.844/2016“.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 30 ods. 4 ústavy občania majú za rovnakých podmienok prístup k voleným a iným verejným funkciám.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Pri prerokovaní sťažnosti, ktorou sťažovateľka namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 30 ods. 4 ústavy rozhodnutím výberovej komisie vo výberovom konaní, ústavný súd vychádzal z princípu subsidiarity podľa čl. 127 ods. 1 ústavy.

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne. Z uvedeného vyplýva, že právomoc ústavného súdu je daná iba vtedy, ak o ochrane základných práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

Podľa čl. 142 ods. 1 ústavy súdy rozhodujú v občianskoprávných a trestnoprávných veciach; súdy preskúmavajú aj zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy a zákonnosť rozhodnutí, opatrení alebo iných zásahov orgánov verejnej moci, ak tak ustanoví zákon.

Ústavný súd už vo svojom rozhodnutí sp. zn. III. ÚS 138/03 vo vzťahu k čl. 46 ods. 2 ústavy konštatoval: „Citovaná ústavná norma žiadnym spôsobom neurčuje, v akom type súdneho konania a na základe akého návrhu majú súdy takéto rozhodnutia preskúmavať, a ani sa nezmieňuje o druhu rozhodnutí, ktoré by mohli byť vylúčené zo súdneho preskúmania, pretože smeruje výlučne k ich obsahovej stránke a jej prostredníctvom k základným právam a slobodám. V dôsledku toho v prípade, keď sa rozhodnutie správneho orgánu (bez ohľadu na jeho druh či formálne označenie) dotýka niektorého zo základných práv a slobôd, z právomoci súdov nesmie byť vylúčené. Vylúčenie takéhoto rozhodnutia zo súdneho preskúmania (v správnom súdnictve) môže signalizovať porušenie čl. 46 ods. 2 poslednej vety ústavy.“

Vo veci vedenej pod sp. zn. II. ÚS 50/01 ústavný súd uviedol, že je úlohou súdu aj pri uplatňovaní Občianskeho súdneho poriadku a v spojení s čl. 46 ods. 2 poslednou vetou ústavy zisťovať, či rozhodnutie správneho orgánu, zákonnosť ktorého má byť predmetom súdneho preskúmania [vrátane toho uvedeného v § 248 ods. 2 písm. d) Občianskeho súdneho poriadku], je vzhľadom na jeho obsah spôsobilé týkať sa základných práv alebo slobôd. V prípade, ak súd zistí, že to tak je, takéto rozhodnutie nesmie byť vylúčené zo súdneho preskúmania.

Podľa § 2 ods. 1 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“) v správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

Podľa § 2 ods. 2 SSP každý, kto tvrdí, že jeho práva alebo právom chránené záujmy boli porušené alebo priamo dotknuté rozhodnutím orgánu verejnej správy, opatrením orgánu verejnej správy, nečinnosťou orgánu verejnej správy alebo iným zásahom orgánu verejnej

správy, sa môže za podmienok ustanovených týmto zákonom domáhať ochrany na správnom súde.

Podľa § 3 ods. 1 písm. b) SSP na účely tohto zákona sa rozumie rozhodnutím orgánu verejnej správy správny akt vydaný orgánom verejnej správy v administratívnom konaní, ktorý je formálne označený ako rozhodnutie alebo je za rozhodnutie považovaný podľa osobitného predpisu a zakladá, mení, zrušuje alebo deklaruje práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzickej osoby a právnickej osoby, alebo sa jej priamo dotýka.

Podľa § 4 písm. e) SSP orgánmi verejnej správy sa na účely tohto zákona rozumejú štátne orgány, iné orgány alebo subjekty, ktorým osobitný predpis zveril rozhodovanie o právach, právom chránených záujmoch a povinnostiach fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy.

Podľa § 5 ods. 2 SSP konanie pred správnym súdom je jednou zo záruk ochrany základných ľudských práv a slobôd a ochrany práv a oprávnených záujmov účastníkov administratívneho konania.

Podľa § 6 ods. 1 SSP správne sudy v správnom súdnictve preskúmajú na základe žalôb zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, opatrení orgánov verejnej správy a iných zásahov orgánov verejnej správy, poskytujú ochranu pred nečinnosťou orgánov verejnej správy a rozhodujú v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

Podľa § 28 ods. 10 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom do 30. júna 2016 (ďalej len „zákon o sudcoch a prísediacich“) všeobecne záväzný právny predpis, ktorý vydá ministerstvo, ustanoví náležitosti vyhlásenia výberového konania, zoznam dokladov, ktoré má uchádzač predložiť, spôsob vykonania výberového konania, podrobnosti o písomnom teste, prípadovej štúdií, vypracovania súdnych rozhodnutí, preklade z cudzieho jazyka, psychologickom posúdení a o ústnej časti výberového konania, spôsob vytvárania databáz podľa § 28 ods. 4, spôsob vyhodnotenia výsledkov výberového konania a náležitosti zápisnice o priebehu výberového konania.

Podľa § 29 ods. 1 zákona o sudcoch a prísediacich výberové konanie podľa § 28 ods. 1 uskutočňuje päťčlenná výberová komisia. Členov výberovej komisie vymenuje predseda súdu z databázy kandidátov na členov výberovej komisie vždy po vyhlásení výberového konania, a to tak, aby jeden člen bol z kandidátov zvolených národnou radou, dvaja členovia z kandidátov zvolených súdnou radou a jeden člen z kandidátov vymenovaných ministrom. Piateho člena výberovej komisie zvolí na žiadosť predsedu súdu sudcovská rada súdu, na ktorom sa voľné miesto obsadzuje.

Podľa § 29 ods. 4 zákona o sudcoch a prísediacich členovia výberovej komisie volia spomedzi seba predsedu výberovej komisie. Výberová komisia je uznášaniaschopná, ak sa na hlasovaní zúčastnia aspoň štyria jej členovia. Jej rozhodnutie je platné, ak zaň hlasovala nadpolovičná väčšina všetkých jej členov.

Podľa § 11 ods. 2 vyhlášky každý člen výberovej komisie hodnotí uchádzača v ústnej časti pridelením bodov v rozpätí od nula do 24 bodov, pričom najvyšším hodnotením je 24 bodov.

Podľa § 12 ods. 1 vyhlášky po skončení ústnej časti každý člen výberovej komisie na vlastnom hodnotiacom hárku uvedie

- a) počet bodov, ktoré uchádzač získal podľa § 9,
- b) vyjadrenie, či považuje uchádzača na základe psychologického posúdenia za úspešného alebo neúspešného,
- c) počet bodov pridelených v ústnej časti podľa § 11 ods. 2 a
- d) stručné odôvodnenie hodnotenia uchádzača podľa písmen b) a c).

Podľa § 12 ods. 2 vyhlášky po vyhotovení hodnotiaceho hárku ho každý člen výberovej komisie odovzdá predsedovi výberovej komisie. Predseda výberovej komisie pred členmi výberovej komisie zistí mená neúspešných uchádzačov. Neúspešným uchádzačom je uchádzač,

- a) ktorého členovia výberovej komisie jednomyselne označia podľa odseku 1 písm. b) za neúspešného alebo
- b) ktorý získal v ústnej časti menej ako 72 bodov.

Podľa § 12 ods. 3 vyhlášky z úspešných uchádzačov zostaví predseda výberovej komisie konečné poradie úspešných uchádzačov, a to na základe súčtu bodov získaných podľa § 9 a § 11 ods. 2.

Podľa § 12 ods. 5 vyhlášky výsledky výberového konania a poradie úspešných uchádzačov, ako aj zoznam neúspešných uchádzačov podľa odseku 2 výberová komisia verejne vyhlási a oznámi uchádzačom bezprostredne po ukončení výberového konania.

Podľa § 13 ods. 1 vyhlášky zápisnica obsahuje

- a) údaj o dátume, čase a mieste konania výberového konania,
- b) označenie súdu, na ktorom sa obsadzuje voľné miesto sudcu,
- c) zloženie výberovej komisie v rozsahu titul, meno a priezvisko vrátane označenia predsedu výberovej komisie, označenie databázy kandidátov na členov výberovej komisie, z ktorej bol člen výberovej komisie vymenovaný, a stručný záznam o voľbe predsedu komisie,
- d) zoznam uchádzačov prihlásených do výberového konania, ako aj zoznam uchádzačov nezaradených do výberového konania,
- e) stručný opis priebehu ústnej časti výberového konania,
- f) konečné poradie úspešných uchádzačov a zoznam neúspešných uchádzačov podľa § 9 ods. 2 až 5 a § 12 ods. 2 vrátane počtu získaných bodov a hodnotenia členov výberovej komisie podľa § 12 ods. 1 písm. b),
- g) dátum, čas a miesto verejného vyhlásenia výsledkov výberového konania,
- h) meno a priezvisko člena komisie, ktorý zápisnicu spísal,
- i) dátum, čas a miesto ukončenia výberového konania,
- j) dátum, čas a miesto spísania zápisnice; tento údaj sa v zápisnici zapisuje priebežne,
- k) vlastnoručné podpisy všetkých členov výberovej komisie.

Podľa § 13 ods. 5 vyhlášky zápisnica a hodnotiace hárky členov výberovej komisie sú súčasťou spisu agendy správy súdu. Vyhlasovateľ výberového konania na žiadosť bezodkladne sprístupní hodnotiace hárky členov výberovej komisie.

Napadnuté rozhodnutie výberovej komisie vo výberovom konaní sa v tomto prípade dotýka základného práva sťažovateľky na prístup k voleným a iným verejným funkciám za rovnakých podmienok podľa čl. 30 ods. 4 ústavy, a teda nesmie byť vylúčené z právomoci súdov, keďže vylúčenie takéhoto rozhodnutia zo súdneho preskúmania (v správnom súdnictve) by znamenalo porušenie čl. 46 ods. 2 poslednej vety ústavy.

Pokiaľ ide o postavenie výberovej komisie vo výberovom konaní na obsadenie voľného miesta sudcu, možno tento orgán považovať za orgán verejnej správy na účely SSP v zmysle citovaného § 4 písm. e) SSP, keďže tomuto orgánu zákon o sudcoch a prísediacich a vyhláška zverili rozhodovanie o právach, právom chránených záujmoch a povinnostiach fyzických osôb (uchádzačov o funkciu sudcu), v oblasti verejnej správy, konkrétne správy súdov pre účely zabezpečenia riadneho výkonu súdnictva v oblasti personálnej a odbornej. Uvedený orgán možno označiť za orgán verejnej správy sui generis, ktorého kreáciu pre každé výberové konanie na funkciu sudcu upravuje zákon o sudcoch a prísediacich.

Na základe uvedených skutočností, ako aj s prihliadnutím na znenie čl. 46 ods. 2 ústavy ústavný súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie výberovej komisie vo výberovom konaní možno pred podaním sťažnosti ústavnému súdu namietať na všeobecnom súde, pretože sa týka možného porušenia základných práv a slobôd sťažovateľky. Túto právomoc všeobecných súdov nemožno nahradiť konaním pred ústavným súdom.

Z tohto dôvodu ústavný súd sťažnosť odmietol pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie.

Nad rámec uvedeného ústavný súd konštatuje, že sťažnosť sťažovateľky by bolo možné odmietnuť aj pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

Citovaný čl. 30 ods. 4 ústavy negarantuje základné právo na prístup k voleným a iným verejným funkciám, ale iba základné právo na rovnaké podmienky v prístupe k nim. Z toho vyplýva povinnosť orgánov pôsobiacich pri uplatňovaní predmetného základného

práva iba zaručiť možnosť prístupu (nie samotný prístup) k voleným a iným verejným funkciám (m. m. III. ÚS 75/01).

V súvislosti s tým ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že sťažovateľka v petite svojej sťažnosti, ktorým je ústavný súd viazaný, nesprávne označila základné právo podľa čl. 30 ods. 4 ústavy, ktorého porušenie navrhuje vysloviť, keď uviedla, že ide o „základné právo uchádzačov na prístup k voleným a iným verejným funkciám“, pričom z citácie vypustila slovné spojenie „za rovnakých podmienok“.

Samotné slovné spojenie „za rovnakých podmienok“ má rozhodujúci význam, inak by išlo iba o iluzórnu deklaráciu nejakého „základného práva“, a nie o jednu z dôležitých (a v reálnom živote aplikovateľných) ústavných noriem tvoriacich základy demokratického a právneho štátu (v rozhodnutí sp. zn. IV. ÚS 92/2012 je označené za „kľúčové politické právo“).

Interpretácia tohto základného práva sa postupne v judikatúre ústavného súdu vo viacerých prípadoch spresňovala, dopĺňala a ustálila (v stručnosti) ako zákaz „sťažiť, uľahčiť alebo znemožniť uchádzanie sa o funkciu“ (III. ÚS 75/01), ďalej ako zákaz diskriminačného prístupu v okruhu osôb nachádzajúcich sa v rovnakej právnej či faktickej situácii (m. m. II. ÚS 161/03).

Z hľadiska uvedených zásadných podmienok a limitov možného úspešného uplatnenia námietky porušenia základného práva podľa čl. 30 ods. 4 ústavy v konaní pred ústavným súdom je potrebné uviesť, že obsah posudzovanej sťažnosti sa práveže neupriamuje uvedeným smerom a odôvodnenie ne/rovnakých podmienok uplatnených voči sťažovateľke zo strany výberovej komisie v nej absentuje. Za takéto odôvodnenie nemožno považovať argumentáciu sťažovateľky s percentuálnym prepočítavaním ňou dosiahnutých bodov k maximálnemu počtu dosiahnuteľných bodov za prítomnosti len 4 členov výberovej komisie ani úvahu o neprítomnosti piateho člena výberovej komisie na výberovom konaní. Sťažnosť teda neobsahuje relevantné odôvodnenie vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 30 ods. 4 ústavy.

Ústavný súd pripomína, že uplatnenie jeho právomocí je viazané na splnenie viacerých formálnych aj vecných náležitostí návrhu na začatie konania (čl. 127 ods. 1 ústavy, § 20 a § 49 a nasledujúcich zákona o ústavnom súde). V tejto súvislosti už ústavný súd opakovane uviedol, že všeobecné náležitosti návrhu musí spĺňať každý návrh, a to tak náležitosti týkajúce sa formy návrhu, ako aj jeho obsahu. Ústavný súd je potom viazaný návrhom na začatie konania (§ 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde). Osobitne to platí v prípadoch, v ktorých osoby požadujúce ochranu svojich základných práv a slobôd sú zastúpené advokátom (III. ÚS 334/09).

Podľa § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania sa ústavnému súdu podáva písomne. Návrh musí obsahovať, akej veci sa týka, kto ho podáva, prípadne proti komu návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy. Návrh musí podpísať navrhovateľ (navrhovatelia) alebo jeho (ich) zástupca.

Podľa ústavného súdu má nedostatok odôvodnenia sťažnosti významné procesné dôsledky. Je základnou povinnosťou sťažovateľky, aby čo najpresnejšie opísala skutkový stav, z ktorého vyvodzuje svoj procesný nárok na ochranu poskytovanú ústavným súdom. Okrem opísania skutkových okolností musí odôvodnenie sťažnosti obsahovať najmä právne argumenty a právne posúdenie predloženého sporu. Nevyhnutnou podmienkou konania ústavného súdu o individuálnej sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ústavy je teda vznesenie relevantných námietok zo strany sťažovateľky spočívajúcich v uvedení skutočností svedčiacich o porušení jej základných práv alebo slobôd rozhodnutím, opatrením, procesným postupom, prípadne inou aktivitou alebo nečinnosťou konkrétneho orgánu verejnej moci (orgánu štátnej správy, územnej alebo záujmovej samosprávy, súdu atď.). Vznesenie takýchto námietok sťažnosť sťažovateľky neobsahuje.

Sťažnosť tak nespĺňa podstatnú zákonom predpísanú náležitosť ustanovenú v § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd v tejto súvislosti pripomína, že nedostatok zákonom predpísanej náležitosti vyplývajúci z podania sťažovateľky nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na taký postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom a publikovaná judikatúra, z ktorej jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania (IV. ÚS 409/04, IV. ÚS 168/05, III. ÚS 357/2010, III. ÚS 206/2010 a iné).

Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov advokát je povinný pri výkone advokácie postupovať s odbornou starostlivosťou, ktorou sa rozumie, že koná čestne, svedomito, primeraným spôsobom a dôsledne využíva všetky právne prostriedky a uplatňuje v záujme klienta všetko, čo podľa svojho presvedčenia považuje za prospešné. Pritom dbá na účelnosť a hospodárnosť poskytovaných právnych služieb.

Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku bolo už bez právneho významu zaoberať sa návrhom sťažovateľky na prijatie dočasného opatrenia, ktorým by ústavný súd pozastavil novo vyhlásené výberové konanie na miesto sudcu pre Okresný súd Prievidza pod sp. zn. Spr. 844/2016.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. novembra 2016